

Uchwała nr 78/22
Sejmiku Województwa Mazowieckiego
z dnia 24 maja 2022 r.

w sprawie skargi na Marszałka Województwa Mazowieckiego

Na podstawie art. 18 pkt 20 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa (Dz. U. z 2022 r. poz. 547 i 583) oraz art. 229 pkt 5 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 735, 1491 i 2052) – uchwała się, co następuje:

§ 1.

Skargę Pana (...) z dnia 4 kwietnia 2022 r. na Marszałka Województwa Mazowieckiego pozostawia się bez rozpatrzenia.

§ 2.

Treść uchwały wraz z uzasadnieniem podlega doręczeniu Skarżącemu.

§ 3.

Wykonanie uchwały powierza się Przewodniczącemu Sejmiku Województwa Mazowieckiego.

§ 4.

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Sejmiku
Województwa Mazowieckiego

Ludwik Rakowski

Uzasadnienie

Pan (...) (dalej: „Skarżący”) w dniu 4 kwietnia 2022 r. złożył skargę na decyzję administracyjną Marszałka Województwa Mazowieckiego z dnia 8 marca 2018 r. Skarga została złożona do Kancelarii Prezesa Rady Ministrów i przesłana, zgodnie z właściwością, do Sejmiku Województwa Mazowieckiego.

Zgodnie z § 41b ust. 2 i 3 Statutu Województwa Mazowieckiego, stanowiącego załącznik do uchwały nr 145/09 Sejmiku Województwa Mazowieckiego z dnia 7 września 2009 r. w sprawie Statutu Województwa Mazowieckiego (Dz. Urz. Woj. Maz. z 2019 r. poz. 1460), skarga została przekazana Zarządowi Województwa, celem ustosunkowania się, a następnie wraz ze stanowiskiem Zarządu przekazana do Komisji Skarg, Wniosków i Petycji (dalej: „Komisja”).

W nadesłanym stanowisku Zarząd Województwa wyjaśnił, że w dniu 8 marca 2018 r. wydana została decyzja Marszałka Województwa Mazowieckiego Nr 11/18/PZ.Z (a nie jak podano w skardze Nr 18/11/PZ.Z) określająca wysokość zaległości z tytułu nieosiągnięcia wymaganego poziomu odzysku i recyklingu odpadów pochodzących z pojazdów wycofanych z eksploatacji za 2016 r. w wysokości 10 451,00 zł i zobowiązująca Skarżącego do wpłaty ww. kwoty wraz z odsetkami. Od powyższej decyzji Strona wniosła odwołanie do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie (dalej: „SKO w Warszawie”). Decyzją znak KOA/1322/Oś/18 z dnia 26 lipca 2018 r. SKO w Warszawie utrzymało w mocy zaskarżoną decyzję Marszałka Województwa Mazowieckiego. Następnie, w związku z dalszymi wnioskami Skarżącego, mającymi na celu stwierdzenie nieważności decyzji wydanych w opisanej sprawie, SKO w Warszawie decyzją znak KOA/2892/Oś/18 z dnia 23 stycznia 2019 r. odmówiło stwierdzenia nieważności decyzji Marszałka Województwa Mazowieckiego oraz utrzymującej ją w mocy decyzji SKO w Warszawie. W przedmiotowej sprawie Skarżący wystąpił do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie (dalej: „WSA

w Warszawie”) z wnioskiem o przywrócenie terminu do wniesienia skargi na decyzję SKO w Warszawie z dnia 26 lipca 2018 r., natomiast WSA w Warszawie zarządzeniem z dnia 23 maja 2019 r. sygn. Akt IV SO/Wa 55/18 pozostawił wniosek bez rozpoznania.

Wobec powyższego decyzja Marszałka Województwa Mazowieckiego Nr 11/18/PZ.Z z dnia 8 marca 2018 r. określająca wysokość zaległości z tytułu nieosiągnięcia wymaganego poziomu odzysku i recyklingu odpadów pochodzących z pojazdów wycofanych z eksploatacji za 2016 r. stała się ostateczna i prawomocna w dniu 26 lipca 2018 r.

Ponadto Skarżący wnioskiem z dnia 21 lutego 2018 r. wystąpił o „umorzenie opłaty (...) za nieosiągnięcie wymaganego poziomu odzysku i recyklingu odpadów pochodzących z pojazdów wycofanych z eksploatacji za 2016 r. w kwocie 10 451,00 zł wraz z odsetkami”, natomiast Marszałek Województwa Mazowieckiego decyzją Nr 68/18/OS z dnia 21 czerwca 2018 r. odmówił Skarżącemu umorzenia zaległości wraz z odsetkami za zwłokę. Od przedmiotowej decyzji Strona wniosła odwołanie do SKO w Warszawie, które decyzją znak KOA/2477/Oś/18 z dnia 26 października 2018 r. utrzymało w mocy decyzję Marszałka Województwa Mazowieckiego Nr 68/18/OS z dnia 21 czerwca 2018 r. Na decyzję SKO w Warszawie Strona wniosła skargę do WSA w Warszawie, który wyrokiem z dnia 21 marca 2019 r. sygn. akt IV SA/Wa 3189/18 oddalił skargę Strony, w związku z czym decyzja Marszałka Województwa Mazowieckiego Nr 68/18/OS z dnia 21 czerwca 2018 r. (odmawiająca umorzenia zaległości wraz z odsetkami za zwłokę), stała się ostateczna i prawomocna w dniu 21 marca 2019 r.

Z uwagi na brak wpłaty kwoty należnej od Skarżącego wystawiono w dniu 13 marca 2020 r. upomnienie numer 20/0313RP/000071, po czym Skarżący pismem z dnia 26 marca 2020 r. wniósł o umorzenie całej kwoty wynikającej z ww. upomnienia wraz z odsetkami. Pismem znak OS-IV.312.30.2020.KR z dnia 29 maja 2020 r. wezwano Skarżącego do doprecyzowania żądania oraz do usunięcia braków formalno-prawnych. Skarżący nie dokonał uzupełnienia we wskazanym terminie, wobec czego pismem znak OS- IV.312.30.2020.KR z dnia

25 czerwca 2020 r. poinformowano Skarżącego o pozostawieniu wniosku bez rozpoznania.

Wnioskiem z dnia 7 lipca 2020 r. Skarżący ponownie wystąpił o umorzenie kwoty w wysokości 10 451,00 zł wraz z odsetkami, powołując się na wystąpienie nowych okoliczności mających wpływ na uiszczenie zaległej opłaty. Marszałek Województwa Mazowieckiego decyzją Nr 511/20/OS z dnia 4 września 2020 r. odmówił Skarżącemu umorzenia zaległości. Od przedmiotowej decyzji Strona wniosła odwołanie do SKO w Warszawie, które decyzją znak KOA/2992/Oś/20 z dnia 12 sierpnia 2021 r. utrzymało w mocy zaskarżoną decyzję Marszałka Województwa Mazowieckiego z dnia 4 września 2020 r. (Strona nie złożyła skargi na decyzję SKO w Warszawie).

W dniu 31 stycznia 2022 r. do Naczelnika Urzędu Skarbowego w Płocku został wysłany tytuł wykonawczy numer 22/0131TWRP/000014, dotyczący zaległości wynikającej z decyzji Marszałka Województwa Mazowieckiego Nr 11/18/PZ.Z z dnia 8 marca 2018 r. Następnie Naczelnik Urzędu Skarbowego w Płocku pismem znak 1419/SEE-2/711/262/2022/EK5 z dnia 4 marca 2022 r. przekazał Marszałkowi Województwa Mazowieckiego pismo Skarżącego z dnia 21 lutego 2022 r. (tj. zarzut do tytułu wykonawczego) i wystąpił o zajęcie przez wierzyciela stanowiska w sprawie. Jednocześnie postanowieniem nr 1419/SEE-2/711/276/2022/EK5 z dnia 4 marca 2022 r. Naczelnik Urzędu Skarbowego w Płocku zawiesił postępowanie egzekucyjne prowadzone wobec Skarżącego na podstawie ww. tytułu wykonawczego nr 22/0131TWRP/000014 z dnia 31 stycznia 2022 r.

W dniu 17 marca 2022 r. do Strony wysłano postanowienie Marszałka Województwa Mazowieckiego znak OS-WO-I.3161.13.2022.AK (tj. stanowisko wierzyciela w sprawie zarzutów zobowiązanego), w którym oddalono zarzuty w sprawie egzekucji administracyjnej, a Skarżący pismem z dnia 4 kwietnia 2022 r. wniósł zażalenie na powyższe postanowienie. W dniu 12 kwietnia 2022 r. zażalenie zostało przekazane do SKO w Warszawie

Ponadto Naczelnik Urzędu Skarbowego w Płocku pismem z dnia 4 kwietnia 2022 r. przekazał Marszałkowi Województwa Mazowieckiego – celem zajęcia stanowiska w sprawie – wniosek Skarżącego o zawieszenie prowadzonej egzekucji w związku z wszczęciem postępowania o stwierdzenie nieważności decyzji SKO w Warszawie z dnia 12 sierpnia 2021 r. utrzymującej w mocy decyzję Marszałka Województwa Mazowieckiego z dnia 4 września 2020 r. (odmawiającą umorzenia Skarżącemu zaległości). O wszczęciu na wniosek Skarżącego ww. postępowania Marszałek Województwa Mazowieckiego został zawiadomiony pismem SKO w Warszawie z dnia 1 marca 2022 r.

Stanowisko w sprawie wniosku Skarżącego o zawieszenie postępowania egzekucyjnego w związku z wszczęciem ww. postępowania w SKO w Warszawie przekazano Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w Płocku pismem znak OS- O-I.3161.13.2022.AK z dnia 12 kwietnia 2022 r.

Mając powyższe na uwadze, należy stwierdzić, że skarga z dnia 4 kwietnia 2022 r. nie podlega rozpatrzeniu przez Sejmik Województwa Mazowieckiego w trybie § 41b Statutu Województwa Mazowieckiego, właściwym dla skarg w rozumieniu przepisów Działu VIII ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 735, z późn. zm.). Sprawy rozstrzygane w tym trybie nie mogą stanowić formy nadzwyczajnego wzruszenia decyzji ostatecznych.

Tożsamo stanowisko zaprezentował WSA w Warszawie w wyroku z dnia 14 lipca 2015 r. znak II SA/Wa 744/15, w którym stwierdzono m.in., że: „Zgodnie ze stanowiskiem doktryny prawa, w przypadku postępowania skargowego zasada jednotorowości postępowania oznacza, że: postępowanie skargowe może zostać wszczęte tylko wtedy, kiedy skarżący nie jest stroną postępowania administracyjnego ogólnego lub szczególnego, a przedmiotem skargi nie są sprawy załatwiane w drodze decyzji administracyjnej. Taka sama zasada obowiązuje w przypadku innych postępowań np. sądowych. Inaczej mówiąc, gdy przedmiotem skargi jest sprawa, która zgodnie z prawem jest załatwiana w formach procesowych pełnych, a więc w postępowaniu administracyjnym, w postępowaniu sądowym, to załatwiana jest ona w tych postępowaniach z udziałem stron i nie może w tych przypadkach dojść do wszczęcia

postępowania skargowego (za: T. Lewandowski, Rozpatrywanie skarg przez organy stanowiące jednostek samorządu terytorialnego, Lex 151040)".

Zarzuty podniesione przez Skarżącego były rozpatrywane we właściwym trybie tj. w postępowaniach administracyjnych i sądowych, w których nastąpiły merytoryczne rozstrzygnięcia. Obecnie toczą się również postępowania w SKO w Warszawie:

- w sprawie o stwierdzenie nieważności decyzji SKO w Warszawie z dnia 12 sierpnia 2021 r. utrzymującej w mocy decyzję Marszałka Województwa Mazowieckiego z dnia 4 września 2020 r. odmawiającą umorzenia Skarżącemu zaległości w wysokości 10 451,00 zł,
- w sprawie zażalenia na postanowienie Marszałka Województwa Mazowieckiego z dnia 17 marca 2022 r. (tj. stanowisko wierzyciela w sprawie zarzutów zobowiązanego), oddalające zarzuty w sprawie prowadzenia egzekucji administracyjnej na podstawie tytułu wykonawczego nr 22/0131TWRP/000014 z dnia 31 stycznia 2022 r.

W świetle przedstawionego stanu prawnego nie ma podstaw prawnych do rozpatrzenia skargi z dnia 4 kwietnia 2022 r. przez Sejmik Województwa Mazowieckiego w trybie Działu VIII KPA.